

8. szám.
Oct. 22-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ar : Évharmadra, azaz sept.–dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvvarusnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

POZSONYI HANGOK A KAZINCZY ÜNNEPÉLYHEZ.

Nyugtalan nép az a magyar faj odalenn,
Hol Budapest között hömpölyög a Duna.
Most meg Kazinczyról beszélnek végtelen,
Tiszteletére szól a költő, a dana.
Hát ki e Kazinczy? nem tudja az ember,
Pozsonyban egy hang él és ez : éljen Schiller!

Neveltséges dolog, mit Pesten mivelnek.
Mi szánandó dacz, mi oktalan barbarság!
Mig Schillernek nálunk szent oltárt emelnek,
Addig Kazinczyért hevül a magyarság;
Kazinczyért, kit nem ismer minden ember;
Pozsonyban egy hang él és ez : éljen Schiller!

Mert Pozsony, azaz hogy Pressburg tudniillik,
A kulturvilágnak szintén egyik vára;
A sötét keletre innen is áramlik
A nyugati kultur fényes napsugára;
Itten más eszmékért hevülhet az ember :
Pressburgban egy hang él és ez : éljen Schiller!

Itt, — már hogy Pozsonyban — csak németül hangzik
Minden ember ajkán a szó és a beszéd,
Igaz, hogy *Adelung* ezt hallván haragszik,

Megfordúl sirjában, minthogy ellene vét
A Fürmenderen elkezdve minden ember;
De azért Pressburgban jelszó : éljen Schiller!

Pressburg, a Krönungsstadt, nem is éltethet mást.
Mi neki Hekuba, mi Kazinczy Ferencz?
Miért üritene nevére áldomást?
Közelebb rokona Virgil, Ovid, Terencz.
De legközelebb áll szívéhez az ember,
Ki Fiescót irta s kinek neve Schiller.

Pozsonyban a zsidó, a polgár (szív ne vess!)
És a magyar mágnás még egyiránt beszél.
Német szó mindenütt; igen a főnemes,
És a magyar hölgynek ajkán is még ez él.
Igy nem csudálkozik az értelmes ember
Ha itt nem Kazinczy a jelszó, de Schiller.

Ne vess szívem, ne vess, és örülj Hunnia,
Hogy gyermekeid is így mozdítják elő
Azt, a miben fárad Prágának sok fia,
A miért forr tiz év óta már a velő.
Igy megérjük bizony azt, hogy minden ember
Velünk azt kiáltja : éljen Friedrich Schiller! *P. E.*)*

*) Nem fogja minden ember azt kiáltani : — van még Pozsonyban lelkes magyar ember is elég, a kik amaz ellenséges demonstrációval szemben nem mulasztandják el, nemzetünk kegyeltjének örömnepét is megülni s bebizonyítandják, hogy nem hiába kezdődött így a vers **Fő-Pozsonyvármegye Pozsony városácal!** stb. Adjon Isten rá kadenciát! Hiszszük, hogy mire ez a vers megjelen, a Kazinczy ünnepély programja is hirdetve lesz a mi Pozsonyunkból. Szerk.

NINCS TÖBBÉ HALÁL.

A hetekben történt, hogy a nyiregyházi tanyák egyik tanyása megtudja, hogy szomszéd tanyai czimborája söréjét a legutolsó vásáron százforinttá változtatva a ládafiókba rejté; ezt más helyiségre quártélyozandó, felöltözteti magát egyetlen feleségével halálnak, s az éjnek rémes óráiban elkezdi a tanyás ajtaján (kinek csak félénk neje volt honn) kísértetiesen kopogni.

— Ki az? — kérdi a félénk nő rettegve.

— Én vagyok — felel az éjjeli vendég változtatott hangon, — én vagyok, a halál!

A szerencsétlen nő a világon minden kigondolható babonát és kísértetet jobban hívén, mint a jövőbeli boldogságot, a halálszóra annyira megijedt, hogy sem az ajtót kinyitni sem egy igét szólani nem bira.

— A halál a kulcslyukon is be tud menni, ha ki nem nyitod, magadat is elviszlek — erősködék a kísértet.

A szegény tanyásné nem akarván még a halál prédája lenni, kinyitja az ajtót, s csak nem kétségbeesve rogyik össze a fehér lepedős szörny látásán.

— Add elő pénzed s magadat nem bántalak — bátorítja őt az ál-halál.

— Nincs nekünk egy kis pénzünk sem — vonakodik a nő.

— A halál mindent tud, van száz forintotok, add elő, különben magadat is viszlek!

Mit volt mit tenni? a gyámoltalan nő ezer félelmek közt átadja egész vagyonát, s a halál távoztával az ajtót ismét bezárva, búslélekkel szalad az ablakhoz, vizsgálendő a halál merre távoztát; ezen szemlélődéséből ismét hatalmas kopogás riasztja föl:

— Jaj a halál! . . . kiált magánkívül a nő.

— Nyisd ki kába, én vagyok! — hangzék kívülről férje hangja, ki éppen akkor érkezett haza.

Az ösmert hangra az ajtó rögtön kinyitatték.

— Hát téged mi lelt!?! — kérdi a hazaérkezett — úgy reszketsz, mint a debreczeni kocsonya.

— Jaj! csak ne is kérdezze kend, a halál . . . jaj a halál . . . a kísértet . . . itt volt a halál fehér lepedőben, a söre árát is elvitte.

— Czhü te hosszúhaju asszony! hogy adhattad azt oda?

— Hát még kérdezheti kend? mikor magamat is el akart vinni . . .

— Kellesz is te az ördögnek sem — boszankodék a pór — bár magadat vitt volna inkább el, félénk nyúlvér, hát hiszed azt te? hát van kísértet?

— Nem kísértet volt az, hanem egyenesen maga a halál — bizonyítja a nő.

— Ugyan ne okoskodjál! kell is a halálnak pénz, de hát merre ment? — kérdi a pór, gondolva helyesen, hogy bizonyosan valamelyik ismerős szedhette rá nyúlszivü nejét.

— Ott a nagy gurdiny felé tünt el — feleli a nő reszketve.

A szegény kárvallott tanyás bár rögtön Diogenesként lámpával keresé az embert, illetőleg a halált, a kormos éjben fel nem találhatá.

Másnap már pitymallatkor, pénzümiatti tépelődéseiből a szomszéd tanyás kocsisa (ki gazdáját tudakolá) veré föl.

— Gazdátat keresed? mikor ment el? — kérdezi a kirablott gyanakodva.

— Én nem láttam vacsora óta, gazdasszonyom küldött, hogy keressem.

A tanyás gondolkozék s arcvonalmain minden pszichologiai tudomány nélkül is észrevehető vala némi feltalálási öröm.

— No gyere keressük — mondja a várakozó kocsisnak; s tanyás és kocsis vizsgaszemekkel haladnak a gurdiny erdőbe, melynek mélyében ismeretlenül, egy ótestamentombeli kút sohajtá a régmúlt jó idöket, s melynek Linné tudná miféle füvel benőtt vizes fenekén a fehér lepedős halál, óh igazságos Júnó! mint Morpheus örökös martaléka (a helyesen gyanító káros elpalástolhatlan örömére) csakugyan föltaláltaték. A szerencsétlen halál a lámpavilágot kikerülendő, a sűrűségeen akart keresztülpóznai, s a sötétben nem óhajtott örök fogságra jutott; honnan a pénzzel együtt ürgeként átázva kihúzatott, a szegény tanyás sohse törődött a banknóták száraztatásával, csak hogy: „a söre árát ugyan nem, de a halált elvitte a halál!“*)

Galiba.

*) Nem mi nálunk történt ez atyafi! hanem odakinn. Szerk.

Rebellio az Űstökös tyrannismusa ellen.

October 18-án a *Magyar Sajtó* nyílt lázadásba tört ki az Űstökös ellen az üldözött misera plebs versificans elnyomattatása miatt; végszavai: „nem engedjük bántani az Űstökösnek a jámbor *versírókat*, kik azt a sok jó ingyenverset írják, mert azok tiszteletreméltó emberek!”

Már most rendre következnek a többi tartományok; a lázadás lángjai hirtelen elharapóznak:

October 20-án *Pesti Napló*: „vége legyen már annak az üres élczelésnek az Űstökösben a *tudósokra*, a kik nem irnak sem ingyen, sem pénzért, mert azok tiszteletreméltó emberek!!!“

October 22-én *Nefelejts*: „békesség adassék már azoknak a *krinolinoknak*, melyek e hon két harmadát beárnyékolják, mert azok tiszteletreméltó *izék*!!!!“

October 24. *Pesther Lloyd*: „bizony egészségre válnék az Űstökösnek, ha nem közölne már több adomát a *zsidókról*, a kik neki is kölcsönöznek, ha rászorul, mert azok csakugyan tiszteletreméltó emberek!!!!“

October 26. *Magyar nép ujsága*: „Korunk irányával nem egyezik meg, hogy az Űstökös a derék *csizmadiákat* egyre üldözi sületlen adomáival, a kik olyan jeles csizmákat varnak, mert bizony mondom tinéktek, hogy azok csakugyan tiszteletreméltó emberek!!!!!!“

October 28. *Napkelet*: „Marczy pajtás, nem jó lezs már a *czigányokra* több tréfát kigondolni, a kik olyan szépen hegedülnek, mert azok tiszteletreméltó emberek!!!!!!“

October 30. *Vadász és versenylap*: „kár pedig minduntalan a *radászokat* karikírozni, a kik anynyi nyúlat és medvét meglőnek, mert azok tiszteletreméltó emberek!!!!!!“

November 2. *Tanodai lapok*: „azt hiszi tán az Űstökös, hogy az ő feladata nem egyéb, mint a jámbor *népiskolárok* felől rosz adomákat gyűjtögetni; a kik gyermekeinket nevelik és kisurolják? mikor azok tiszteletreméltó emberek!!!!!!“

November 4. *Kertészeti lapok*: „hátrább az agarakkal, Űstökös uram, azt hiszi ön, hogy önnek minden szabad? hogy még azokat is kiélczelheti, a kik *öntözésnélküli dinnyéket természetnek*. Azok tiszteletreméltó emberek IX!

November 6. *Vasárnapi Ujság*. „Hogy az Űs-

tökös mért csinál élczeteket a *falusi bírákra*, a kik jelenleg egyetlen néphivatalnokaink? azt valóban a legnagyobb jóakarattal mellett sem bírjuk magunknak megmagyarázni. Azok tiszteletreméltó emberek X!

November 8. *Falusi Gazda*: „már hiszen akármiről beszélhetne egyébről az Űstökös, csak a *falusi gazdákra* ne csinálna annyi rosz élczet, a kik a kenyeret természetik, a mivel ő is él, mert azok tiszteletreméltó emberek XI!

November 10. *Iparosok lapja*: „de ugyan mit akar az Űstökös, hogy egyre anekdotázik *kádárokról, kovácsokról, asztalosokról, szabókról, lakatosokról*? nem talál más tárgyat; — mikor ezek mind olyan tiszteletreméltó emberek. XII!

November 12. *Hölgyfutár*: (Beküldetett) „Kéretik az Űstökös, hogy a *színészeket* ne szemelje ki többé gúnyolodása tárgyaiul; mert azok nem csak hogy tiszteletreméltó emberek, hanem meg is kergetik az embert XIII!“

November 14. *Orrosi hetilap*: „Nagy háladalanság Kakas Mártontól még az *orvosokat* is kifigurázni, holott ha az orvosok jó eleve galléron nem ragadják, hát szárazon is vízbe ful. Az orvosok tiszteletreméltó emberek XIV!“

November 16. *Törvénykezési lapok*: „valóban jogtalan merénylet az Űstököstül az *ügyvédeknek* békét nem hagyni, a kik még pört is akaszthatnak a nyakába. Azt kikérjük, hogy ők tiszteletreméltó emberek XV!“

November 18. *Képes ujság*. „Hát illik-e, hogy mi magyarok *egymásra* csinálunk anekdotákat, kiknek egymást szüntelen ölelni kellene? Nem vagyunk-e mi magyarok mindnyájan tiszteletreméltó emberek? XVI!

November 20. *Katholikus Néplap*: „Komoly megilletődéssel veszszük észre, hogy ama könnyelmű lap: az Űstökös, szüntelen *embertársai* rovasára csinál gúnyos élczeteket; avagy nem tiszteletreméltó-e minden igazánélő ember? XVII!

November 22. *Budapesti Hirlap*: Jó lesz megsűgni annak az Űstökösnek, hogy *bizonyos emberekről* bizonyos anekdotákat ne igen sürűn eregessen a napvilágra, mert majd a körmére koppintanak. (Csitt. Ide nem kell felkiáltó jel: úgy is nagyon meghallják. K. M.)

K—s M—n.

A szélhordta házaspár.

Uj házaspárok jelentek meg a lelkész előtt, ez kérdezvén nevöket : a legény Madár Józsefnek, a leány pedig Bokor Juditnak iratta magát.

A lelkész az összetalálkozott furcsa nevek hallatára elmosolyodván, kérdé :

— Ugyan, hogy kerültetek így össze?
 — Hát bizony kérem alássan, a Szél hozott minket ide, — felelt illedelmesen a vőlegény. (Józi a nem régen odaköltözött Szél nevü uraságnál kocsis, Jutka pedig szolgáló volt.

„AZ ÚJ HONFOGLALÓ!”

vagy „miként akarja Liszt herczeg meghódítani Magyarországot a bohemiének számára s hogyan jár vele?

A honfoglalás.

A vezérré emelés.

A vérszövetség.

Az alpári csata (de most a megtámadó fog Zalánt).

A diadal.

Hogy terjedt el a hamvvevő használata P—den?

Meghallja a p—di lelkész, hogy a helység birája szándékozik X—várra, magához hivatva arra kéri, hogy hozzon neki egy négy garasos hamvvevőt K. kereskedőtől. Aprópénze azonban nem lévén, ad a birónak egy 10 pfrtos bankót azon reményben, hogy majd a négy garason felül visszahozza a pénzt.

Bemegy a bíró K. kereskedőhöz :

— Halli-e az úr, itt árulik a kaffantót?

— Itt hát — mond a kereskedő.

— No hát adjék az úr négy garasos kaffantot ezért a pénzért.

A kereskedő végig nézett az emberen, hogy mit akar azzal a sok hamvvevővel, azonban újabb sürgetéseire előkezdté szedni a négy garasos hamvvevőket s átszámlálta a birónak a boltjában levőket; azonban mind ez nem lévén elég, a bíró erősködésére összeszedte a szomszéd-boltban levőket is 10 pftig.

Meglehetős jó csomó volt, a bíró bele tette egy zsákba s hátára vetve ballagott vele haza.

— Szerencsés jó napot T. uram, — köszönt be a bíró a lelkészhez : — meghoztam a kaffantót, s azzal kiönté a sok hamvvevőt az asztalra.

— Hát kend mit akar azzal a sok hamvvevővel? — kérdé elszörnyködve a lelkész.

— Hát iszen mind azért a bankóért adták t. uram
— Juj édes barátom, nem kell nekem több, csak egy, hiszen mit csinálnék én ily sok hamvvevővel?

— Nem kell-e? — mond megütődve a bíró, — de hát én most már mit csináljak vele, ejnye, ejnye! — mond fejét vakarva a bíró, pedig tudom, hogy a boltos sem veszi már most vissza.

— Már édes jó barátom én nem gondolok vele akár mit csinál kend velök, nekem nem kell több csak egy.

Végtelenül töprenkedett a bíró, savanyú képpel nézegetve a sok hamvvevőt. Egyszer azonban örömmel kiáltott fel :

— Ahán, nem kell félni t. uram, tudom én már mit csinállok velök.

— Hát mit, bíró gazda? — kérdi a lelkész.

— Hát csak azt, halli kigyelmed, hogy kivetem fertá sekszió számra, s mindenkinek a mennyi ráesik meg kell az árát fizetni, — mond a bíró, s úgy tett mint mondá, a lakosok egy némelyike ugyan dohogva fogadta a furcsa vásárfiát, de azért az árát csak meg kellett fizetni. S így lett P—den minden háznál néhol 2—3 hamvvevő.

S. K.

A DETONÁTAI ÓRIÁSOK.

Roman monda.

Havasok közt, Erdély szegletében
Áll a sziklacsarnok Detonáta,
Ezer oszlop egymás mellé rakva.
Építője, — most is látszik rajta;
Hogy ezt hajdan palotának szánta.

Ezer oszlop áll még fenn merészen
Útjában a viharos felhőnek,
Tízszor annyi hever ott a földön;
Moh és repkény befutotta zölden.
Romjai közt árva fenyők nőnek.

Hajdanában, emberemléken túl
E sok oszlop mind fennállva látszott;
Merész ívek, szédületes ormok
Koronáin a nagy oszlopsornak
Alkotának viszhangos tornáczot.

Óriások laktak akkor itten,
Csendes vérű, béketartó lények,
Kik egymásközt nagy békében éltek. —
Örömében alkotá az Isten
S utoljára összetörte őket.

Őszszakállu óriás leánya,
A mint egyszer a vidéken jára
Egyik hegyről a másikra lépve,
Egy kis furesa féreg tünt szemébe,
Mely előle felfutott egy fára.

Óriás leányka a fenyőszált
Szép fehér két ujjá közé fogva
Mint egy hajló rozmarint letörte.
S futott véle a szellős csarnokba :
A hol apja az óriás ősz, állt.

„Nézd apám, mi furesa kis bogár ez!
Épen olyan, mint mi; csak parányi.
Apró lába : hogy tud rajta járni?
Kezeivel tán szorítani sem bír?
De szemében milyen tüzsugár rezg!”

„Gyermek,” szolt az óriások őse :
Te e törpe féreggel ne játszál;
Ez lesz egykor úr e szép világon,
A mi éltünk hogy ha majd alászállt,
Hogyha mind elvesztek az erősek.”

„Törpe népek sűrű ivadéki.
Hegyet völgyet akkor elfoglalnak,
Hegytől völgytől mindig enni kérnek,
Milliónkint születnek és halnak :
Egymás miatt soha el se férnek.”

És betelt az óriás beszéde. —
Törpe fajnak adja át a földet
Az erősebb, gyávanak a bátor; —
A dicsőbb faj elpusztul magától,
És utána koresok örökölnek.

Jaj a jóknak, jaj a nemeseknek!
Jaj azoknak, kik nagyságra büszkék!
A mi délczeg, a mi szép, az elmúl; —
Vénül a föld, — nincsen rájuk szükség; —
Csak a silány marad fenn ezentúl

Kakas Márton.

A gyermek mondja ki az igazat.

Az özvegy vagyonkája összeírásánál a mint a házi-
állatokat előszámlálhatta, a bíró kérdezé :

— Még méhek is vannak?
— Kipusztultak — felelé az özvegy — épen csak
egy van.
— Nem igaz! — helekottyant az okos fiú, — mert
száz is van!

Néha a birkák is pausálnak.

— Minek veszi barátom a birkákat épen most, mi-
kor oly igen méregdrága a takarmány, nincs készlete,
mivel fogja őket télen által kitartani? — Így oktatta bi-
zonyos barátja a gazdaságon kapkodó falusi ügyvédet.

— Hm, barátom! csak megvehessem, eltartom én
azokat *észszel is* — volt a rövid felelet.

— Ügyvéd úr a birkákat csakugyan meg is vette,
de takarmányról idejében nem is gondoskodott s a vételt
nagyon körmire hagyta égni, mikor már mások a
jobb széna-készleteket lefoglalták vagy el is hordogat-
ták : a szegény birkák tehát csak szűken osztogatott
avas tavaszi szalmán és lengenádon rágódtak kemény,
havas idővel a szérűskertben, mely miatt a nyájacsának
nagyobb része hasra hullt.

A jószívü barát épen ott ballagott el, mikor ügy-
véd úr a juhászát derekasan teremtettézte a gondatlan-
ságért, hogy birkái úgy hevernek betegen, amaz bekiált
a kertbe :

— No barátom! mit csinálnak a bariskák?

— Hát barátom, *most épen pausálnak*, — felelt
derülten ügyvéd úr.

Bizony jó lesz!

Vigasztalá a tiszteletes betegét, hogy angyalok
fogják az égbe vinni.

— Bizony jó lesz, — mond a beteg : — mert kü-
lönben is oly gyöngye vagyok, hogy saját lábaimon el
nem mehetnék.

Savoir vivre.

vagy mennyiféle ügyességre képes az ember egy sétatálczával.

4. ábra. Mikor az ember hirtelen a hóna alá dugja a pálczáját s a háta mögött jövőt gyomron szúrja vele.

5. ábra. Mikor az ember marokra fogott bottal igen alázatosan akar valakinek köszönni s azon veszi észre, hogy annak felütötte a bot hegyével az orrát.

6. ábra. Mikor az ember mély gondolatokba merülve, rátámaszkodik a botjára s akkor tudja meg, hogy a szomszédjának tyúkszemei is vannak.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Egy fali hirdetményt kaptunk Bécsből, mely betűnként így van írva : „Máma a 15 tick lesz Magyar és Niemet Tánosz Musckikat NABOT Wolében utszabon Wieden Musickat Direktor Köttmen. *Pejárós Uros* 80 kr. *Asszonszág szemit fizznek.*“ — Értsd : „Ma 15-dikén Magyar és német táncmuzsika lesz a *Napnál*, Wohlleben utczában Wiedenben, Köttmen musika-director. *Bejárás uraknak* 80 kr. Asszonyságok semmit sein fizetnek.“ Ezt pedig mi nem csúfondarosságból közöljük, sőt inkább dicsérő elismeréseül azon buzgalomnak, melylyel Bécsben is törekszik valaki magyarul tanulni nyelvmester nélkül.

— Roszul végezték a nyomtatók a munkát, a miért aztán az uraság letartóztatá őket, nem engedte odább menni. Azon jön egy szabadságos katona, kit éppen Olaszországból bocsátottak haza, kérdi, mért tartóztatják ott azokat a jámbor parasztokat? „Mert nem végezték el a munkájukat“ felelnek neki. „Hi-zen mi sem végeztük el a mienket, még is haza eresztettek.“

— Egy főhivatalnok körútjában akadt valami tréfás jegyzőre, ki azon kérdésére, „hát hogy áll itt a világ?“ ilyen megdöbbenő választ adott : „bizony nagyságos uram itt most általános a *fejtelenség*, a mit a vidékünkön uralkodó *rendtelenség* okozott; a mi ismét a mult téli *rakonczátlanságnak* természetes következménye. Lett erre ijedség! míg aztán a jegyző meg nem magyarázá: hogy fejtelenség az, mikor a teheneket nem lehet *fejni*, ennek az oka az, hogy nem termett széna, nem lehetett *rendet* vágni; de hogy is lett volna, mikor egész télen nem esett hó s így szánnak és *rakonczának* nem vala ideje.

— X. városában az egykori bíró egyúttal asztalosmester is volt; ujjabb időkben hivatalától megválván, ismét csak mesterségéhez fordult s nem régiben meghalt. Az ottani sebész, kinek a halottakat meg kell vizsgálni, hivatalos eljárása után ilyen halottkém-bizonyítványt adott : „Tekintetes N. N. úr, *volt városbíró* valóban meghalt; eltemettetése megengedtetik.“ Jár pedig e hivatalos eljárásért rendes díj 15 kr. előkelőknél azonban szokás adni 2 ftot. Az illetők kifizették neki a 15 krajczárt. „Ohó! kiálta fel a tisztelt úr, ezért másforma bizonyítványt írok!“ s nem restelt újra leülni és ujjat írni : „N. N. *asztalos* meghalt, ellehet temetni.“

— Most olvasom a Pesti Naplóban, hogy dr. Halowell Edward Északamerikában magyarországi *csúszómászókat* kíván cserében északamerikaiakért. Én szívesen adnék neki magyarországi csúszómászókat eleget, cserébe sem kívánnék érte semmit.

— Lisztnek a „les Bohemiens“ című munkájában legmulatságosabb rész a benne előforduló magyar szóknek és neveknek másképen is kimondhatóvá tétele: így „friss“ helyett „fritschka“, — „lassu“ helyett „lazza“. „Zemplin“ = „Templin“, — „Sátor“ = „Szatra“, — „Rákos“ = „Rokosz“, — „Görgei“ = „Gyorgei“, — „Sárközy“ = „Sarkoczy“, — „Gulyás“ = „Sulias“, — „Kecskeméthy“ = „Heczkematy“ (ennek leggonoszabbul kijutott, de nem különben járt Heckenást is, a ki az első lapon mindjárt úgy van bemutatva, mint — „Slechenásl“).

= Nem mondom meg hol? de erősen mondom, hogy úgy van, a hogy mondom: egy vidéki városban van egy emberséges vendéglős; az ad a hozzá betérőknek ebédet is, meg vacsorát is. Tart német étlapot is, meg magyart is. A kinek tetszik a német, annak szolgál a némettel, a kinek magyar kell, annak ad magyart. Az egészben csak az a nevezetes, hogy a magyar étlapon ugyanazoknak az ételeknek az árai *olcsóbban vannak feltéve*, mint a németen.

= Micsoda a politikai vezércikk-író? — Olyan ember, a ki beszél a fünek, hogy hogyan nőjön? s aztán azt hiszi, hogy ő magyarázta meg neki, azért lett olyan szép zöld.

= Soha sem láttam még olyan szépen eligazittatni az „enyim tied“ végzetes kérdését, mint a napokban két gyalog siheder között, kik a színház előtt egy elhajított szivarcutakon összevesztek. Az erősebbik zsebredugta a leleményt: „ez az enyim,“ aztán a gyöngébbnek adott egy pofont: „ez meg a tied.“ Eszembe jutott róla valami státus politika.

= Egy valamennyire szórakozott fővárosi orvos, nádályokat rendelvén betegének, az irott rendelvényre világosan kitette így: 12 pióczát *Wiener Währung*; nehogy a gyógyszerész a sokféle valuta között el találjon tévedni.

= Zalathnán román atyánkfiai, ha nagy bajban vannak, a helybeli református tiszteleteshez járnak el könyörögni, hogy imádkozzék érettük a szószekről. Azt tartják, hogy ez fogatosabb. Nevezetes jelensége az időnek!

= Egy nagy színészünk K—helyen járt vendégszerezni. Egy délben kimegy a városba s látja, hogy még mind a tegnapelőtti szinlapok vannak kiragasztva, pedig neki jutalomjátéka lesz ma. Nagy nehezteléssel megy az igazgatóhoz s panaszolja neki: „Jaj már megint leitta magát az a vén szinlaphordó! hol van Lőrincz? Idejőjön Lőrincz! Nem megmondtam, hogy ha még egyszer ilyen rendetlenség történik, rögtön elcsapom a társaságtól. Takarodjék előlem. Ezentúl Kurugla úr fogja a szinlapokat kihordani és felragasztani. Vén Lőrincz erre azon lemondásteljes phlegmával, melylyel egy lelépő angol minister nyújtja át utódjának a tárczát, fordul Kurugla úrhoz s átnyújt neki egy kormos fazekat, mondván: „itt a csiriz!“

= Ki nyert legtöbbet a zürichi békekötésből?
Baur, a zürichi vendégfogadó, kinek a következők
deltek, vacsoráltak.

= Az írói nyugdíjintézet eszméjére nézve volna egy alázatos indítványom. Ezt az írók maguk legkönynyebben megalapíthatnák, ha egy szerződést írnának alá, melyben mindenki kötelezné magát minden ezentúl leírt *idegen szóért* egy régi hat krajczárost fizetni. Ez egyedül elég lenne eleinte, míg el nem szoknánk róla, minden író özvegyét és árváját eltartani belőle. (Kivételetnének természetesen azon esetek, a mikben a költő a beszélgetett személyek jellemzésére használja az idegen szavakat.)¹⁾

= A jegyzőhöz volt beszállásolva a pénzügykaplár. Délután kiment a házigazdával sétálni a mezőre. A jegyző iparkodott kimutatni, hogy milyen nagy készsége van a német nyelv előadásában s megfelele minden kérdésre emberül. Egyszer azonban kiugrik előttük a zabból egy nagy hörcsök, a kaplár kérdezi: was ist das? De már ez nem mindennapi dolog; már ezt nem tudta a jegyző; még is nem akart a sárban maradni s azt felelte rá: „ungarische Maus.“ De szeget ütött ám ez a szegény vendég fejében; egész nap csak nem szólt, de a mint este lefeküdt a benyilóban, maga mellé tette az ágyba a kivont kardot; — mert ha ilyenek a „magyar egerek,“ akkor azok őt az éjszaka megeszik.

= Német lapok egy vadászkalandot híresztelnek, mely így hangzik, két him szarvas tülekedett az erdőn s e közben összevetett szarvaikat úgy egymásba bonyolíták ágbogaikkal, hogy mikor az erősebb a gyöngébbnek a nyakát kitörte, maga sem tudott odább menni, meg volt fogva. Hogy boszkonkodhatik báró de Manx, hogy ezt nem ő találta ki!

¹⁾ Bravo amice! Ezen mentalis reservata szerint ön majd mindig találna okot utilizálni a fatalis nyepozvolimot. Ich kenne meine Pappenheimer! — Szerk.²⁾

²⁾ Hogy fizetne szerkesztő uram most mingyárt 1 ft. 10 krajczárt új pénzben! — Betüszedő.³⁾

³⁾ Sic, machens keine Faxen! — Factor.

A 7-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Önálló.“

R é b u s z.

y

Szerkesztői sub rosa.

— N.-Várad. Szüretkor adható. Nyék rébusz Jó. Sz. K. adomái jók. Halasi Sp. J. küldeménye használható. Szücs Mihályé detto. Misculantia, beválik. Finom lefőzés, alkalmas. Csep K. D. Alkalmasak. H. K. nem lehet. Intó epistola ad Martinum Kakas a Mathia Ludas; bejöhethet. Egy találkozás 1831-ben. Nagyon ismerik ám már azt a historiai adomát; — aztán nem minálunk történt az; aztán nem is történt az meg; — aztán mi közünk nekünk hozzá, ha megtörtént is? — Balmaz-Újvárosra. Anecdótát már

küldhetsz megint, de a kolbászszal várj, míg a légy lehull; nem jó a sokféle pecsenye együtt.

P. D. Cothurnorum doctor küldeménye hasznavehető. Hogy húzták ki a deák fogát, itt is megjelent már, a többit is jobban meg kell válogatni.

Szentmártoni Dániel úrnak Pándra. Kegyednél tévedésből maradt félbe a tiszteletpéldány küldetése, jövőre rendszeren fogjuk küldeni, a mult éveket is utba indítottuk már.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)